

10

1

1. U sta - ré zvo - nič - ky s dře - vě - nou stří - škou ,
2. U sta - ré zvo - nič - ky s dře - vě - nou stří - škou ,

jen jsem tě u - vi - děl, změ - nil se svět . Ty ses tam sklá - ně - la
jsou už jen o - tis - ky zmar - ně - ných let . Mě - řím tam ži - vot svůj
nad pam - pe - liš - kou , zru - dla jsi ja - ko mák , a já jsem zbledl .
blan - kyt - nou výš - kou , čím jsem se pro - vi - nil a v čem se splet .

2

Slun - ce hrá - lo ja - ko v lé - tě , i když byl máj hle - dě - las
Do - kud jsi tu by - la se mnou , to jsem se smál , o smu - tku
ma - lou - čko stra - nou , pí - su skři - ván - či - ho pár - ku
ne - měl jsem zdá - ní , zmá - men z ne - be spad - lým ště - stím

3

zněl ce - lý kraj , lás - ka k ná m v há - ze - la slav - no - stní bra - nou ...
ha - zard jsem hrál , proč je den tu - hé - ho tak snad - no zra - ní ?

Refr.: Zvo - nič - ka s vo - nič - kou , kte - rous tam da - la do ští - hlé vá - zy
ten - krát v ten den , zvo - ní a vo - ní jak sis to přá - la
jsou pro mne víc než je spl - ně - ný sen . Zvo - nič - ka s vo - nič - kou
bim bam a vů - ně , lás - ka je krá - lov - na na zla - tém trů - ně !
Kaž - dý den z ve - če - ra do - chá - zím k nim , vzpo - mí - nám na te - be
o to - bě sním . 1. E^b F7 2. E^b Fine

4

ZVONIČKA S VONIČKOU, waltz
Ein Blumenstrauss, Waltz

hudba: Jiří Vrána
text: Miloň Čepelka

1. U staré zvoničky s dřevěnou stříškou,
jen jsem tě uviděl, změnil se svět.
Ty ses tam skláněla nad pampeliškou,
zrudla jsi jako mák, a já jsem zbled.
Slunce hrálo jako v létě,
i když byl máj,
hledělas maloučko stranou,
písni skřivánčího parku
zněl celý kraj,
láska k nám vcházela slavnostní branou . . .

Ref.: Zvonička s voničkou . . . , kterous tam dala
do štíhlé vázy tenkrát v ten den,
zvóní a voní – jak sis to přála,
jsou pro mne víc než je splněný sen.
Zvonička s voničkou . . . , bim bam a vůně,
láska je královna na zlatém trůně!
Každý den zvoní – dočera docházím k nim,
vzpomínám na tebe, o tobě sním.

2. U staré zvoničky s dřevěnou stříškou
jsou už jen otisky zmarněných let.
Měřím tam život svůj blankytnou výškou,
čím jsem se provinil a včem se splet.
Dokud jsi tu byla se mnou,
to jsem se smál,
o smutku neměl jsem zdání,
zmámen z nebe spadlým štěstím
hazard jsem hrál,
proč jeden druhého tak snadno zraní?

Refr.: Zvonička s voničkou . . . , kterous tam dala
do štíhlé vázy . . .

